

[Udenrigsministeren.]

formål i det sydlige Afrika, delvis via FN-organer.

Det, der nu sker, er, at bevillingen på de 1,5 mill. kr. hæves til 6,5 mill. kr., og at ordlyden ændres sådan, at disse midler kan formidles via frihedsbevægelserne. Så kommer det spørgsmål, hr. Jens Foged rejste: hvordan vil man så afgrænse disse ting? Derom kan jeg for det første sige, at vi vil holde os til landområder, hvorom der foreligger beslutninger fra FN's sikkerhedsråd enten med direkte opfordringer til at yde hjælp eller om, at der i de områder foreligger en undertrykkelse, der bør ophøre. Det gælder områder som Rhodesia, Namibia, Sydafrika og de områder, som er under portugisisk herredømme.

Jeg kan endvidere, hvad afgrænsningen af de forskellige frihedsbevægelser angår, sige, at der kun vil blive ydet støtte gennem frihedsbevægelser, som er anerkendt af Den afrikanske Enhedsorganisation. Det vil bl. a. sige, at vi derfor støtter Frelimo i Mozambique og MPLA i Angola, fordi det er organisationer, som er anerkendt af OAU.

Hvad kanaliseringen af midlerne angår, vil vi som hidtil kunne gøre det via FN-organer. Vi vil, som den tidligere regering har gjort det, kunne yde støtte til frihedsbevægelser via forskellige private organer, studenterorganisationer og andre. Vi vil eventuelt forsøge at lade noget af hjælpen gå via OAU, også for at høste erfaringer for, hvordan det virker, og vi har altså muligheden for med den nye bevilling at hjælpe direkte igennem frihedsbevægelserne. Jeg vil gerne understrege, som det også fremgår af bevillingen, at der kun — eller alene — er tale om hjælp til uddannelsesmæssige og humanitære formål. Når jeg rettede „kun“ til „alene“, er det, fordi vi fik et meget stærkt indtryk af ved vore drøftelser med frihedsbevægelsesnes ledere, at det var en hjælp, de tillagde megen værdi.

Endelig vil jeg ganske klart pege på, at der ikke bliver tale om hjælp i rede penge. Der bliver altså ikke tale om omgåelse, men om hjælp i form af materiel af den ene eller den anden karakter.

Under mit ophold i det sidste par uger i det sydlige Afrika havde jeg lejlighed til at drøfte spørgsmålet med repræsentanter for

regeringer i Tanzania, i Zambia og Kenya. Under drøftelser med politiske ledere i disse lande blev der meget stærkt givet udtryk for det politisk værdifulde i, at en støtte af denne art kom fra et vestligt land, så det ikke alene var østlige lande, der støttede de pågældende bevægelser, eller som de pågældende bevægelser havde at støtte sig til. Jeg havde som nævnt også kontakt med lederne af Frelimo og MPLA og fik dér et måske stærkere indtryk, end jeg havde ventet, både af behovet for og ønsket om en hjælp også af den begrænsede karakter, der her er tale om.

For at samle det kan jeg sige, at jeg ikke er i tvivl om, at den pågældende bevilling vil bidrage til at løse uddannelsesmæssige og humanitære opgaver, som ellers ikke bliver løst. Jeg er heller ikke i tvivl om det politisk betydningsfulde i ikke alene at henvise disse frihedsbevægelser til østlig støtte og bistand. Derfor det forslag, som regeringen har stillet via finanslovsforslaget.

Albertsen: Selv om de faktiske forhold skulle være fremgaaet nogenlunde krystalklart af debatten om det særlige kulegravningsudvalg, beklager jeg alligevel at måtte vende tilbage med nogle enkelte bemærkninger, idet hr. Ninn-Hansen beklagede sig over, at jeg havde sagt nogle stærke ord om udtalelser, som han var kommet med.

Det er rigtigt, at jeg har reageret ret voldsomt over for hr. Ninn-Hansens udtalelser. Baggrunden for det var, at hr. Ninn-Hansen den 21. marts i radioens „Kvartifire“-udsendelse refererede til arbejdsgruppen i 17 mands udvalget og i den forbindelse sagde:

„... hvor alle 17 i det udvalg, inklusive f. eks. formanden for Ældre Klubberne, hr. Albertsen, er med til at indstille, at man gennemfører dette som en helhed.“

Jeg har i den anledning, for at der ikke skulle herske tvivl om min placering i den sag, anmodet sekretæren, der har refereret det nævnte møde, om at fortælle, hvad der egentlig foregik. Jeg beklager altså, at det er nødvendigt at fremkomme med dette referat, men jeg gør det, for at hr. Ninn-Hansen kan være helt sikker på, at det er, som jeg siger. Jeg har indtrykket af, at øvrige medlemmer, der var til stede, ikke var i tvivl.

Det fremgår med hensyn til mine udtalel-